

La novel·la de l'Ernest i la Célestine

Daniel Pennac

Il·lustracions de **Benjamin Renner**

Traducció de Mercè Ubach

1

Les presentacions (Quan algú arriba, es presenta)

CÉLESTINE. Hola, jo soc la Célestine. Soc una ratolina. Una «ratolineta», com s'acostuma a dir. Us hi heu fixat, que la gent sempre diu «un ratolinet» o «una ratolineta»? Quan no tenen por, és clar. Quan tenen por, t'assenyalen amb el dit xisclant: «UN RATOLÍ! UN RATOLÍ!». Criden tan fort com si s'haguessin trobat un os al lavabo. I et persegueixen amb una escombra. Bé, vaja, això els més valents... Els altres s'enfilen dalt d'una cadira mentre continuen cridant: «UN RATOLÍ! UN RATOLÍ!».

Però quan no tenen por, quan parlen de tu sense veure't, sempre diuen «un ratolinet».

Sobretot quan expliquen un conte: «Vet aquí que una vegada una ratolineta...». És idiota, perquè amb els ratolins passa com amb tot-hom: n'hi ha de petits, n'hi ha de grossos i n'hi ha de mitjans; al principi els ratolins són nadons, després creixen, i n'hi ha que arriben a molt vells, sense ni una dent i amb dolors reumàtics per tot arreu. De manera que jo soc la Célestine, un ratolí com qualsevol altre.

ERNEST. Hola, jo soc l'Ernest. Jo soc un os. Un «os molt gros», com se sol dir. Us hi heu fixat, que la gent sempre diu un os molt gros? Quan no tenen por, és clar. Quan tenen por, si et troben al bosc, per exemple, t'assenyalen amb el dit cridant: «UN OS. UN OS!», tan fort com si veiessin un exèrcit de ratolins a la cuina. I fugen comes ajudeu-me. Bé, vaja, els menys dolents. Perquè els altres se't tiren a sobre a trets d'escopeta. Com ho sentiu, a trets d'escopeta!

Però quan parlen de tu sense veure't, sempre diuen un «os molt gros». Sobretot quan expliquen un conte: «Vet aquí que una vegada un os molt gros...». És idiota, perquè amb els ossos passa com amb tot-hom, que n'hi ha de grossos i grassos, n'hi

ha de prims, i n'hi ha que no són ni grossos, ni grassos, ni prims. Jo soc un os ni gros ni prim. Bé, vaja, una mica massa prim cap al final de l'hivern (per no haver menjat res) i una mica massa gros i gras al final de l'estiu (per haver menjat massa). Ah! I tampoc no soc cap osset de peluix, no soc de drap. o, soc l'Ernest, un os com qualsevol altre.

AUTOR. Hola, jo soc l'autor. El que explica la història. Us explicaré la història de l'Ernest i la Célestine. L'Ernest i la Célestine són els millors amics del món, però no estan d'acord gairebé mai. Si expliquessin la història ells mateixos no s'entendria ni un borrall. Ho voleu veure? N'hi ha prou de fer-los aquesta pregunta: Ernest, Célestine, com us vau conèixer?

CÉLESTINE. En un contenidor d'escombraries.

ERNEST. És veritat!

CÉLESTINE. Jo hi estava tancada, en aquell contenidor, era el matí, l'Ernest va aixecar-ne la tapa, em va veure i se'm va voler cruspí.

ERNEST. No és veritat!

CÉLESTINE. Ah, no te'm vas voler cruspí?

ERNEST. Ho vaig fer veure, que et devorava. Era una broma!

CÉLESTINE. Que ho vas fer veure? I ara! Era ben de bo de veres! Si no t'hagués fet entrar en raó, te m'hauries empassat crua!

ERNEST. Mai de la vida! Els ossos no mengen ratolins!

CÉLESTINE. Els ossos, quan tenen gana, es mengen qualsevol cosa!

ERNEST. No m'he menjat cap ratolí mai de la vida, Célestine! No hauria pas començat per tu!

CÉLESTINE. Aquell matí, tenies tanta gana que t'hauries cruspit qualsevol ratolí!

ERNEST. De cap manera!

AUTOR. Ja ho veieu, val més que sigui jo, el narrador, que si no no ens en sortirem mai.

2

El món de dalt i el món de baix (Dels ossos i dels ratolins)

Al començament de la història, l'Ernest i la Célestine no es coneixien. És normal, la Célestine vivia al món de baix, amb els altres ratolins, i l'Ernest vivia al món de dalt, amb els altres ossos. El món dels ratolins, a baix; el món dels ossos, a dalt, és així des de sempre, no es relacionen.

Però cada nit, des de sempre, els ratolins es posen la motxilla a l'esquena per anar a proveir-se al món de dalt. Amagant-se, és clar, i fent tan poc soroll com poden. Perquè, si un os veu un ratolí a casa seva... Mare meva!, si un os veu un ratolí a casa és un daltabaix!

Els ratolins que porten motxilles verdes van a buscar rosegons de pa, pèsols, fideus petits, caramels, avellanes, terrossos de sucre, grans de raïm, daus de formatge, cireres (quan n'és la temporada)...; en resum, tot el que cal per alimentar el món de baix.

Els ratolins que porten motxilles vermelles van a buscar trossets de roba, botons de pantalons, cremalleres, clips per als cabells, cordons, fil de cosir, llana...; en resum, tot el que cal per vestir el món de baix.

Els ratolins que porten motxilles grises van a buscar claus, cargols, agulles de cap, xinxetes, fil elèctric, cinta adhesiva, xips electrònics...; en resum, tot el que cal per reparar el món de baix.

Els ratolins que van amb motxilles blanques...

* * *

CÉLESTINE. Para, Autor! PARAAAAAAA! No tens cap dret de dir el que hi ha a les motxilles blanques! És un secret! Només hi ha un sol ratolí que pot revelar el que es transporta a les motxilles blanques! De fet, només hi ha una ratolina que en porti una!

AUTOR. Com tu, al començament de la novel·la,
Célestine?

CÉLESTINE. Justa la fusta!

AUTOR. Doncs llavors digue-ho! Què hi portes,
a la motxilla blanca?

CÉLESTINE. No t'ho diré de seguida! Primer cal
explicar com va començar tot.

AUTOR. Com va començar tot?

CÉLESTINE. Com va començar la història! El
principi, si ho prefereixes.

